

Sygn. akt: I C 973/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bartłomiej Fiejdasz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2015 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w Ś.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 1.550,34 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA
w W. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. w Ś. kwotę
1 550,34 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt złotych i 34/100) wraz
z ustawowymi odsetkami od dnia 14 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. przyznaje biegłemu S. G. (1) kwotę 496 zł (słownie: czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem
wynagrodzenia za wydaną w sprawie opinię.

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 647,00 zł (słownie: sześćset czterdzieści siedem złotych)
tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 973/15

UZASADNIENIE

wyroku z 16 września 2015 r.

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. wniosła
o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. kwoty 1550,34 zł z ustawowymi odsetkami od 15.05.2013 r. do dnia zapłaty
oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swoich żądań powódka podniosła, że na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z M. P. (1)
(poszkodowanym) nabyła wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego. Poszkodowany
uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, w którym uszkodzeniu uległ jego samochód marki A. (...), nr rej.
(...). Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC u strony pozwanej. Na czas naprawy swojego samochodu M. P.

zmuszony był korzystać z samochodu zastępczego w okresie od 27 marca 2013 r. do 23 kwietnia 2013 r. Poszkodowany codziennie pokonywał około 40 km, ponadto w tamtym okresie musiał zawieźć dziecko na badania do K.. Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 4317,30 zł. Pozwana ostatecznie zapłaciła 2766,96 zł, pomniejszając dzienną stawkę wynajmu do kwoty 102,48 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, podnosząc następujące zarzuty:

- 1) brak czynnej legitymacji procesowej po stronie powoda, gdyż przedłożone przez powoda pełnomocnictwo dla Ł. S. (1) jest nierzetelne i zachodzi podejrzenie, że zostało sporządzone na użytek procesu,
- 2) nieważność umowy najmu pojazdu zastępczego i umowy przelewu wierzytelności objętej tą umową z powodu nie zawarcia w przedmiotowej umowie postanowień co do czynszu,
- 3) niewykazanie przez powoda konieczności wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego,
- 4) określenie wygórowanej stawki za dobę wynajmu pojazdu zastępczego,
- 5) bezzasadność żądania odsetek od daty wskazanej w pozwie, ponieważ wyjaśnienie okoliczności przez ubezpieczyciela nie było możliwe w określonym przez prawo terminie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poszkodowany M. P. (1) w dniu 26 marca 2013 r. uczestniczył w kolizji, w której uszkodzeniu uległ jego samochód marki A. (...), nr rej. (...). Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC pozwanej.

/dowód: okoliczność niesporna/

W dniu 27 marca 2013 r. poszkodowany zawarł z powódką umowę wynajmu pojazdu zastępczego marki P. (...) o nr rej. (...). Pojazd ten używał do dnia 23 kwietnia 2013 r. W zawartej umowie określono czynsz najmu w wysokości 159,90 zł za każdy dzień wynajmu. W okresie tym auto zastępcze było niezbędne poszkodowanemu, gdyż jego samochód został oddany do naprawy, a uszkodzony pojazd dziennie pokonywał około 40 km. Poszkodowany nie dysponował innym samochodem.

Za wynajem pojazdu powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 4317, 30 zł. Poszkodowany zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanej z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego.

Strona pozwana zapłaciła powódce z tego tytułu kwotę 2 766,96 zł.

Samochód poszkodowanego (A. (...)) zaliczany jest do klasy E. Samochód wynajęty (P. (...)) do niższej klasy D.

Na przełomie marca i kwietnia 2013 roku w okolicy K. nie istniała możliwość wynajęcia samochodu klasy E. Wypożyczenie samochodu klasy

D w innej wypożyczalni w okolicy K. byłoby dużo droższe niż wypożyczenie pojazdu u powodowej spółki. Wyniosłoby ono około 221,40 zł/dobę brutto.

/dowód: kopia umowy najmu k. 12-14; kopia protokołu zdawczo-odbiorczego k.16; kopia faktury VAT nr (...) k.21; kopia dokumentacji likwidacji szkody k.26; kopia historii naprawy pojazdu k. 22; kopia umowy cesji wierzytelności k. 18; opinia biegłego S. G. k. 93-97/

W imieniu powódki umowę najmu pojazdu zastępczego oraz umowę cesji wierzytelności podpisała osoba upoważniona Ł. S. (1), któremu pełnomocnictwa udzielił M. M. (1) powołany w dniu 03 stycznia 2013 r. na

Prezesa Zarządu powodowej spółki (...) udzielone przez M. M. obejmowało m.in. zawieranie umów najmu pojazdów zastępczych oraz zawieranie umów cesji wierzytelności w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

/dowód: odpis z KRS k. 27-32; elektroniczny wydruk metryki strony powodowej na dzień 11.01.2013 r. wraz z wydrukiem Monitora Sądowego

i (...) k.63-64; kopia protokołu z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników k.76; kopia uchwały k. 77; kopia listy obecności k. 78; kopia aktu notarialnego rep A numer (...) k. 79-81; kopia pełnomocnictwa k. 15/

Powódka w dniach 13 maja 2013 r. oraz 18 lipca 2013 r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4 317, 30 zł r. Pismem z 31 lipca 2013 r. pozwana uznała wezwanie do zapłaty co do kwoty 2 766.96 zł, którą też wypłaciła powódce.

/dowód: kopia wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 19-20; ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 24-25; kopia dokumentacji likwidacji szkody k. 26/

Zgromadzone w sprawie dokumenty zostały sporządzone przez powołane do tego osoby i w przepisanej przez prawo formie. Żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, za wyjątkiem pełnomocnictwa udzielonego Ł. S.. W ocenie Sądu zarzut ten jest niewiarygodny. Gołosłowne twierdzenia pozwanej o wystawieniu pełnomocnictwa jedynie dla celów postępowania nie mogą stanowić realnych zarzutów co do treści i daty udzielonego pełnomocnictwa. Pozwana nie wskazała żadnych, najmniejszych nawet poszlak, świadczących o wystawieniu tegoż pełnomocnictwa jedynie dla celów procesowych. Przeciwnie, pozostałe przedstawione przez powódkę dokumenty przekonują, że pełnomocnictwo zostało udzielone prawidłowo przez osobę uprawnioną do jednoosobowego reprezentowania spółki.

Opinia biegłego S. G. (1) została sporządzona w sposób jasny, rzetelny, pełny i logiczny. Zarzuty zgłoszone do niej przez stronę pozwaną nie mogły podważyć tej opinii. Biegły wyczerpująco i logicznie opisał przyjętą przez siebie metodologię, podał konkretne przykłady stawek wynajmu. Należy zauważyć, że ustalone przez biegłego średnie stawki wynajmu są wyższe niż stawka stosowana przez powodową spółkę. Pozwana dostarczyła informacje ze stron internetowych dwóch wypożyczalni z okolic R.. Informacje z wypożyczalni nie obejmują okresu, w którym zawarto umowę wynajmu, dlatego nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Legitymacja czynna powódki do dochodzenia żądanej należności wynika z umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 marca 2013 r. (art. 509 § 1 kc).

Pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC

posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy).

Szkoda poniesiona przez poszkodowanego polegała również na tym, że nie mógł on korzystać ze swojego pojazdu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane już jest stanowisko, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy OC obejmuje również wydatki poniesione na najem pojazdu zastępczego. Pozostają one w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem i stanowią stratę określoną w art. 361 § 2 kc (zmniejszenie majątku poszkodowanego). Co więcej, refundacja tych kosztów jest uzasadniona nie tylko wówczas, gdy uszkodzony pojazd służył do prowadzenia działalności gospodarczej, ale również, gdy był

przeznaczony jedynie do codziennego użytku i odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie jest uzależniona od niemożności skorzystania z komunikacji alternatywnej. W uchwale 7 sędziów SN z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11, Lex nr 1011468) wprost stwierdzono, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Strona powodowa wykazała, że samochód służył poszkodowanemu do codziennego użytku i nie dysponował on w tym czasie żadnym innym pojazdem, zatem najem był celowy i uzasadniony. Ciężar dowodu w tym zakresie, zgodnie z art. 6 kc, ciążył na powódce, która w ocenie Sądu ciężar ten podźwignęła.

Ustalając fakt celowości i konieczności najmu pojazdu zastępczego Sąd nie opierał się na oświadczeniu poszkodowanego (k. 23), gdyż byłoby to zastępowanie

jego zeznań treścią pisemnego oświadczenia. Sąd przyjął ten fakt za udowodniony na podstawie treści umowy namu oraz historii naprawy pojazdu. Wynika z nich jednoznacznie, że poszkodowany przez okres najmu nie mógł korzystać ze swojego samochodu, który zdał do warsztatu samochodowego, ponieważ był uszkodzony i wymagał koniecznej naprawy. Ponadto w zawartej umowie najmu pozwany wskazał, że dziennie pokonuje około 40 km i nie posiada innego samochodu. Nade wszystko zaś należy stwierdzić, że wypłacając część należności (k. 26), pozwana uznała roszczenie co do zasady, zaś w toku procesu nie kwestionowała zasadności okresu trwania najmu, a jedynie przyjętą stawkę dzienną.

Zdaniem Sądu stawka wynajmu nie była wygórowana. Jak wynika z opinii biegłego S. G. klasa wynajętego pojazdu (P. (...)) jest niższa niż pojazdu uszkodzonego (A. (...)), zaś średnie stawki na rynku lokalnym ustalone przez biegłego (k. 94) są wyższe niż zastosowane przez powódkę. Gdyby poszkodowany chciał wynająć samochód tej samej klasy, musiałby poszukiwać go poza okolicami K. (gdzie takich pojazdów wówczas nie było), co wiązałoby się z wyższą stawką najmu oraz dodatkowymi kosztami podstawienia i odstawienia auta, a także dłuższym czasem oczekiwania na pojazd.

Zasądzona należność główna stanowi różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą przez pozwaną, a kwotą wynikającą z umowy najmu pojazdu (4 317,30 zł – 1 550,34 zł).

Całkowicie niezasadny jest zarzut pozwanej co do nieważności umowy najmu. Strony ustaliły wysokość czynszu na 159,90 zł za dzień wynajmu określając taką stawkę na umowie (k. 13). Zdaniem Sądu w zupełności spełnia to wymagania wynikające z art. 659 § 1 kc.

Podnoszone przez strony zarzuty odnośnie uwzględnienia przez Sąd spóźnionych wniosków dowodowych są całkowicie bezzasadne. Przewodniczący nie określał stronom terminu na składanie wniosków dowodowych. Przedstawienie przez powoda dokumentów potwierdzających umocowanie M. M. do udzielenia pełnomocnictwa było konsekwencją podniesienia zarzutu przez stronę pozwaną odnośnie braku legitymacji procesowej czynnej. Powódka dołączyła do pozwu pełnomocnictwo, jak i odpis KRS, a pozostałe, bardziej szczegółowe dokumenty

zostały dostarczone w odpowiedzi na zarzuty pozwanej. Podobnie dowód z wydruków stron internetowych wypożyczalni samochodowych przedstawiony przez pozwaną stanowił próbę podważenia niekorzystnej dla niej opinii biegłego. Dlatego w żadnej mierze dowody ten nie mogły zostać uznane za spóźnione. Niezależnie od tego ich dopuszczenie nie spowodowało zwłoki w postępowaniu (art. 207 § 3 i 6 kpc oraz art. 217 § 1 i 2 kpc).

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie powołanych przepisów oraz umowy cesji wierzytelności, orzekł jak w punkcie I wyroku.

Odsetki zostały zasądzone na podstawie art. 481 § 1 kc. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli

Komunikacyjnych, ubezpieczyciel jest zobowiązany spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Z tego powodu termin 30 dni należy liczyć od dnia otrzymania przez stronę pozwaną faktury stanowiącej zgłoszenie szkody i wezwanie do zapłaty, tj. od dnia 13 maja 2013 r. Ostatnim dniem wyznaczonego przez prawo terminu na spełnienie świadczenia był zatem dzień 14 czerwca, zaś od 15 czerwca 2013 r. strona pozwana pozostaje w opóźnieniu. Dlatego też należało zasądzić na rzecz powódki odsetki od 15 czerwca 2013 r., a w pozostałej części oddalić roszczenie odnośnie odsetek (pkt II wyroku).

Orzeczenie o kosztach procesu opiera się na art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Ponieważ Sąd zasądził od pozwanego całą dochodzoną pozwem należność główną, a jedynie w niewielkim zakresie oddalił żądanie odnośnie odsetek, koszty procesu powinna w całości ponieść pozwana.

Na koszty procesu poniesione przez powódkę składają się:

- 1) koszty zastępstwa radcowskiego w kwocie 600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.
- 2) opłata od pełnomocnictwa- 17 zł (k. 11),
- 3) opłata od pozwu – 30 zł (k.48),

Łączne koszty poniesione przez powódkę wynoszą 647 zł.

ZARZĄDZENIE

- 1) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej.
- 2) kal. 14 dni.